

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 236/2015
26.03.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле В.С. из П., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из П., против тужене Републике Србије, Министарство правде и државне управе РС, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1834/14 од 09.10.2014. године, у седници већа одржаној 26.03.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1834/14 од 09.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 88/2013 од 05.02.2014. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете због изгубљене зараде на име разлике између накнаде плате коју је остваривала и плате коју би остварила да је радила као судија Привредног суда у Пожаревцу у периоду од 01.01.2010. године до 01.04.2011. године исплати износ од 81.666,33 динара са законском затезном каматом од 14.02.2013. године као дана подношења тужбе до исплате, обрачунату законску затезну камату на име износа од 81.666,33 динара за период од доспелости сваког појединачног износа до утужења у износу од 25.846,43 динара, обрачунату затезну законску камату на кашњење у исплати у износу од 21.538,76 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2010. годину исплати износ од 149.343,88 динара са законском затезном каматом од 01.01.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци уплати одговарајуће износе доприноса за ПИО и здравствено осигурање на рачун Републичког фонда ПИО и Републичког фонда за здравствено осигурање Филијала Пожаревац на износ од 81.666,33 динара, а према основици која буде важила у моменту исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због повреде права на правично суђење исплати износ од 1.000.000,00 динара са законском затезном каматом почев од доношења пресуде до исплате. Ставом

петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати износ од 1.500.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље преко износа накнаде штете досуђеног ставом петим изреке, а до траженог износа за износ од још 1.000.000,00 динара. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 397.155,17 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1834/14 од 09.10.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом, четвртном, петом и седмом изреке тако што је: одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којом је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2010. годину исплати износ од 149.343,88 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2011. године до исплате; делимично је усвојен тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да на име накнаде штете због повреде права личности – права на правично суђење исплати износ од 80.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.02.2014. године до исплате, док је у преосталом делу за разлику од досуђеног износа овим ставом изреке па до потраживаног и досуђеног износа ставом петим изреке са законском затезном каматом од 05.02.2014. године као дана пресуђења до исплате, а за износ од још 920.000,00 динара тужбени захтев тужиље одбијен као неоснован; одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде части и угледа исплати износ од 1.500.000,00 динара са законском затезном каматом почев од доношења пресуде до исплате; обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничних трошкова у износу од 50.946,30 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Чланом 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14) новелирана је одредба члана 403. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) према којој је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Међутим, у конкретном случају не може се сматрати преиначењем у смислу новелираног члана 403. став 2. Закона о парничном поступку одлука другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда само у делу одлуке о накнади штете преко износа од 80.000,00 динара а до износа од 1.000.000,00 (за износ од 920.000,00 динара) обзиром да је износ од 80.000,00 динара био досуђен првостепеном пресудом за овај вид нематеријалне штете, а право на ревизију по основу овог преиначења могла би користити само тужиља.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), у вези са чланом 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14) новелирана је одредба члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) према којој ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиља је тужбом поднетом 14.02.2013. године тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде штете исплати укупан износ од 3.932.641,97 динара. Поднеском од 09.12.2013. године тужиља је смањила тужбени захтев на износ од 3.778.395,40 динара.

Имајући у виду да је побијана другостепена пресуда донета 09.10.2014. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), а да вредност предмета спора побијеног дела од 80.000,00 динара не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (14.02.2013. године) то ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци решења.

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**